

September 2016

Recensie, geschreven door Roos-Marie Tummers,

“ALS JE DIT LEEST BEN IK ER NOG”

Jette Vonk, cultureel antropologe en journalist, krijgt halverwege 2013 de diagnose uitgezaaide borstkanker. De arts schat in dat ze nog twee jaar heeft. Jette start met het schrijven van blogs over alle emoties die deze diagnose met zich meebrengt. Centraal staat de liefde voor haar 2-jarig zoontje Mac en haar man. Maar dat niet alleen; vlak na de diagnose begint ze aan een grote zoektocht naar manieren om zo dicht mogelijk bij zichzelf te komen: bij wie ze werkelijk is en wat ze echt nog wil in de paar jaar die ze volgens haar arts nog heeft.

Deze zoektocht brengt haar op bijzondere plekken en bij bijzondere mensen die ze zonder haar ziekte nooit ontmoet zou hebben. Bij Pak Merta Ada en zijn meditatieprogramma Bali Usada in Bali leert ze mediteren; de sessies van Wim Hof, de iceman, geven haar zelfvertrouwen en een enorm gevoel van kracht. Haar tatoeëerder Ron wordt een goede vriend van haar. En ze vindt een nieuw huis, een boerderij in haar geboortedorp Schijndel.

In haar blog van ruim een jaar geleden - 3 juli 2015 - schrijft ze hoe de arts haar de uitslag vertelt na een van de vele chemokuren: “Ik vind het prima als je stopt met de chemo, de resultaten waren goed de vorige keer, neem maar een pauze.” Dat wilde ik horen, een pauze, even geen ziekte, ziekenhuizen, lamelndige dagen, zwaar gemoed. Ik wil zomer, zon en vrolijke dagen hier op de boerderij. Hier in mijn volle leven, uitkijkend naar mijn volle toekomst. Want er is nog zoveel te doen...

En dan door naar North Side Tattoo in Veghel, waar mijn nieuwe vriend Ron speciaal voor vandaag zijn rolluiken opent, op zijn vrije dag. Want deze dag mag gemarkeerd worden, voor altijd. De dag waarop ik terug kijk naar het moment dat ik dacht dan mijn vonk gedooft werd, dat het vlammetje het niet hield in de stortvloed van tranen. Twee jaar later weet ik dat ze zo makkelijk niet van me afkomen. Twee jaar later weet ik dat een Vonk nu eenmaal een Vonk is, dat ze van heel goede huize moeten komen om die te smoren. We zijn nu eenmaal vuurmakers en zolang er zuurstof is, is er leven.’

Een jaar later, op 3 juli 2016 - schrijft Jette Vonk het volgende op haar facebook pagina: “Vorig jaar liet ik mijn ‘twee-jaar’ tatoeage zetten, gisteren tikte ik weer een jaartje af. Wat zal ik dit keer nemen?”

Daarbij een foto van haarzelf terwijl ze een nieuwe tatoeage op haar arm gaat krijgen.

Als je dit leest ben ik er nog (2016) is een prachtig uitgegeven boek (door de uitgeverij van Floortje Dessing: Keff & Dessing publishers i.s.m. Meulenhoff Boekery b.v.).

Naast blogs bevat het boek kernachtige tekstfragmenten, inspirerende citaten uit (pop)songs van Nina Simone, Dido, Alicia Keys en anderen. Er staan foto's in van Jette en vrienden en er worden boeken besproken die een grote indruk op haar hebben gemaakt. Het boek geeft hiermee een mooi beeld van de moeilijke weg die Jette heeft afgelegd na haar diagnose tot het moment waarop ze staat aan het eind van haar boek. Zoals ze het zelf omschrijft: ‘Dit boek is mijn droom, het resultaat van mijn bestaan, mijn vlinderslag in deze woeste wereld, dit prachtige leven. Ik ben geworden wie ik was. Ik had mezelf gedroomd en ik heb de vrijheid gevonden om te bestaan.’